

Yüreğimin Kokpiti

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Eylül 2021

Çengelli düşlerimden tanı beni ve gücün yettiği kadar savur ve savun içindeki hani.

Gözlerim sadıktır hayallere.

Gönlümse katık ettiğim günüme.

Dünse depreşen hüznünlüğe öykünen ve işte saldım yüreğin enginliğine kalemimi.

Sureti yok kayıp gülüşlerin.

Sevdalı bir semazenim ben belki de rüküş bir Çingene kızı.

Ah, tufanım.

Ah, tükendiğim.

Ah, tünediğim.

Hazan mahsulü gönlümle düştüm ben bu yola ve bu aşka.

Seyyahtr tarifi, düşlerimin ve saydam benliğim ve sedef sözcüklerim.

Kimsem eğer kimsesizliğimi de sonlandıran Rabbim.

Hep vardım.

Hep vardı O da.

Hep yok saydım iklimi bense neferiydim onca azade iklimin ve ikilem yüklü sorularımı susturdum ve düştüğüm darboğazdan geçip ulaştım işte enginliklere.

Sığ olmayı sevmedim asla.

Sağ gösterip sol vuranları bir de.

Sağdıçım kalem solumda rotan ve yüreğim önümde ise uzanan uzun çok uzun bir yol ve düne bir b/aktım ki...

Ertelediğim hayallerimi da yatırdım dizimdeki dizelere ve kızını dövmeyen kimse dövdüm hayallerimi ne de olsa annemden tembihliydim hem az da dövmemişti beni gerçi okşarcasına dokunurdu ama gözlerindeki kıvılcımlardan da korkardım ve illa ki yüreğim ve benliğim ateşlenirdi annemin korkutucu bakışlarından.

Misal mi?

Asla izin vermedi sokakta yürürken gülmeme bir de arkama bakmamı asla onaylamadı ve ben asla bakmadım arkama ve gülmedim de hatta coşkumu içime tıkip eve gidene kadar bekledim gülmeyi ve çığlık atmayı...

Gözleri bana bakan sevgisi yüreğime akan annesinin biricik çiçeğiydim madem dikenlerimi de büyüttüm büyürken gerçi tam anlamıyla büyümeyi beceremedim ama...

A, bir de gözümde büyüttüklerim ve bu yüzden hep çocuk kaldım ben ve dizlerimi dövdüm kimi zaman şimdilerde dizelerimi dövüyorum sonra da öpüp okşayıp başıma koyuyorum elbet sevgimi elbet kalemimi elbet sevdiklerimi ve işte Rabbim ile baş başa sefasını sürüyorum dünde çektiğim cefanın ve gülümsüyorum usulca sokakta ve usulca seviyorum insanları ama asla usulen değil.

Bir ütopya olabilir de hayallerim ama ben hep imkansızlığı ve zoru sevdim.

Hayal kurdum ve gerçek kıldım ama hayalimdeki beni de asla yerleştiremedim tepeye ne de olsa insandım ne de olsa beşer ve aciz ve kendimi her çaresiz ve yalnız hissettiğimde dua ettim ve Mevla'mı andım anlayacağınız her daimdi O'nu içimde taşıdığım ve her daim O'nun beni gördüğü ve bildiği ve bilmediğim her şeyi de öğrenmek adına hep sevdim ben elbet bilgiyi ve Yaratan'dan dolayı yaratılanı. Afaki gözükken kimine.

Azami seven kimse.

Oysaki sevmek sonsuzluktan sevmemek ise onsuzluk ve Allah rızası için yaşamının ve sevmenin verdiği haz ve huzur ile döndüm defalarca içimdeki çocuğa döndüm defalarca aksenimde hep döndüm semazenler gibi hep dönüktü yüzüm gerçeğe ve doğruya ve Rabbime ve işte öyle bir döndüm ki... Kendime ulaşmanın kıvancı ile daha hızlı dönmekteyim.

Sevebilmenin de meali iken kabullendiğim kendim ve kimyamda saklı iken sevgi ve umut ve işte inancın eşliğinde devinen hücrelerim ve her yerde Rabbimi gördüğüm ve duyduğum kısaca tüm benliğimle O'nu duyumsadığım ve Allah korkuma eşlik eden devasa bir ateş işte İlahi Ateş.

Annem bana ilk dualarımı ezberleten ve vicdanımı hep rahat kılan da özümle sözümün bir olduğu bu yüzden kimi insanın közünde darağacında sallandırıldığım ama ben insanları ya da kâinatı yapmacık sevmemişken ve sevdiğim tüm insanları yüreğime soktuğum ve başımı her yasladığımda yastığa kendime olan saygımın eşlik ettiği bu sevgi denizinde nihayetinde kendimi sevebiliyor olmanın da irsalıyesi belki de cümlelerim.

Reşit bir acıyım ben.

Reşit bir hüzün.

Sevgimin rüştünü ise ta çocukken ispatladım ve İlahi Aşkın damga vurduğu sonsuzluğa duyduğum hürmet ve özlemlerle sonsuz olduğuna inanıyorum duyumsadıklarımın ve yazmanın da sonsuza tekabül ettiği bilincinde daha çok sevebiliyor olmanın verdiği mutlulukla biliyorum da ben aşkın ve hayalin rakkasesiyim ve de nakkaşı ve na'sı dünün yarınlarıma bir hediye benden elbet önce Rabbimden.

Bir kozmos ise sözcükler.

Kokpiti belki de yüreğimin.

Ve o kokpitte asılı bir rüzgârım ben düşünce ikliminde en çok kendime yenik düştüğüm en çok kendime kızdığım ve bir ömür sadece kendimi cezalandırıp suçladığım ve sevmelerin mealinde saklı iken sonsuzluk hissine haiz olup sonsuz aşkı bulduğum elbet büyüyen devasa bir ateşte Rabbimin varlığı ile duyumsadığım bunca güzel duygu adına kendimle olan mücadelede sonunda kendi boynuma taktığım bir madalya işte sevginin pervazında içimdeki çocuğu gagaladığım çünkü kuş olmanın da verdiği hassasiyet ve hissiyat ile kuş bakışı yaşadığım ve sevdiğim hayatın da verdiği huzur ve şükür ile biliyorum artık kim olduğumu...

Geç olsa bile varıp varacağım tek yaka zaten en baştan belli iken kaderin nezdinde...